

สี่พันตร

บทที่ 36

“เจ้าพี่เสนอให้รำกริขศักดิ์สิทธิ์ครั้งนี้ มีพระประสงค์ใดเพคะ”

องค์ครูณีกระซิบถามดูตัน องค์รัชทายาทแห่งโสฬสทรงยิ้ม สรวล ย้อนถาม “น้องเตือนคิดว่าพี่มีความประสงค์อื่นหรือ นอกจากที่จะแสดงให้เห็นถึงศิลปะการรำชั้นสูงของเรา”

“เจ้าพี่เป็นชายชาติทหารนักปกครอง ไม่เคยสนพระทัยเรื่องของศิลปะการรำรำมาก่อน หม่อมฉันคิดว่าเรื่องที่ผ่านพระโอษฐ์ในท่ามกลางองค์ประมุขต่างแดนน่าจะเป็นเรื่องของการพัฒนาประเทศ การศึกสงคราม อาวุธและการป้องกันการก่อการร้าย มากกว่าจะพูดถึงศิลปะการรำรำเพคะ”

อีกฝ่ายทรงสรวล

“ฉลาดช่างสังเกตนัก... แต่ว่าเธอกลายเป็นคนช่างระแวงสงสัย กล้าดูแคลนสติปัญญาของพี่ตั้งแต่เมื่อไหร่ นี่ไม่ใช่วิสัยเดิมของโสฬสโสภณเลยนี่นา”

เธอน้อมกายลง “ภารกิจทางนี้ทำให้หม่อมฉันขาดการติดต่อกับโสฬส เวลาหนึ่งปีออกจะยาวนานสำหรับสตรีด้อยปัญญาที่ต้องจากบ้านเมืองมาอยู่ตามลำพัง ขอเจ้าพี่โปรดประทานอภัยด้วยเพคะ”

“พี่ไม่โกรธเธอหรอก พี่รู้ว่าผู้หญิงตัวคนเดียวที่จากบ้านมาไกล มีความลำบากเพียงใด เพราะอย่างนั้นเมื่อครู่ก่อนพี่จึงทูลของครุราชาราชินีให้เธอได้กลับไปเยี่ยมบ้าน เห็นไหมว่าพี่หวังดีกับเธอเสมอ”

เธออึ้งวูบ “เป็นพระเมตตาอย่างยิ่ง ขอบพระทัยเจ้าพี่เพคะ”

“หากมีเรื่องใดที่น้องต้องการ พี่ยินดีจัดการให้ทุกอย่าง”

ดวงพักตร์งามซ่อนความรู้สึกขุ่นเคือง เธอยอบกายคารวะ

“เจ้าพี่จะนำนางรำมาพบหม่อมฉันเมื่อไรเพคะ”

“ได้ทุกเมื่อ แต่พี่ขออยู่ชมดูการชกซ้อมด้วย”

“นางคงเป็นที่โปรดปรานยิ่ง มิฉะนั้นเจ้าพี่คงไม่ให้ตามเสด็จมาด้วย”

“น้องเข้าใจถูกแล้ว นางเป็นยอดหญิงของพี่”

เธอคิดอย่างหมายมาด... ดีละ... แล้วจะได้เห็นกันว่า หากเธอได้ฝากรอยแผลไว้บนไบหน้าแล้ว ยอดหญิงขององค์ชายอนุชิตจะงดงามเพียงไหน.....

ร่างในอาภรณ์ตามประเพณีโบราณ ที่ดูรุ่มร่าม แล้วยังมีผ้าแพรลายรีวคลุมศีรษะปิดบังไบหน้า ก้มกายอยู่ในท่ามกลางกลุ่มคนที่ตามเสด็จองค์ชายอนุชิต นางข้าหลวงสองนางที่ขนาบอยู่สองข้าง แสดงท่าที่อ่อนน้อมราวกับเป็นข้าทาสที่จงรักของเธอนั้น

องค์หญิงสุดาวดีเฟื่องมออย่างฉงน นางที่องค์ชายอนุชิตเกิดทุนเป็นยอดหญิง ซ้ำยังสามารถรำรำเพลงกริขศักดิ์สิทธิ์ ที่พลิกแพลงดูตัน ย่อมจะมีไช้สตรีธรรมดา... แต่เครื่องแต่งกาย และท่าที่ก้มหน้าหนึ่งคล้ายคนหัวเกล้าคร่ำครึก่อให้เกิดความรู้สึกขัดแย้งแปลกๆ

แม้จะทรงต่อต้านชิงชังองค์ชายที่ประทับอยู่ใกล้ๆ นางผู้นั้น เธอก็ฝืนใจดำเนินเข้าหา

“นางรำของเจ้าพี่ทำที่ตัวมเตี้ยมถ่อมตัว หม่อมฉันนึกภาพไม่ออกว่านางจะประลองเพลงกริขที่ดูตันแกร่งกร้าวได้อย่างไร”

ประกายพระเนตรองค์ชายวาววาม

“แล้วน้องก็จะได้รู้”

“หม่อมฉันเกรงว่าจะเกิดอันตรายกับนางเพคะ”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง น้องแสดงออกให้เต็มที่ กริขจำลองไว้คมถึงอย่างไรก็คงไม่ทำให้ใครบาดเจ็บรุนแรง”

ดวงพักตร์เธอระแวงสงสัยระคนขุ่นเคือง “ดูเจ้าพี่มันพระทัยเหลือเกิน นางมีความพร้อมถึงปานนั้นเชี่ยวชาญหรือเพคะ”

“แน่นอน”

เธอเข้าประชิดหมายจะแตะคางนางผู้นั้นขึ้นดูหน้าให้ถนัด องค์ชายอนุชิตกลับยื่นพระหัตถ์กั้นไว้พลางส่งเสียงสรวล

“นางรำเก่ง แต่หน้าตาขี้ริ้ว หากน้องเห็นจะหมดอารมณ์ต่อกรด้วย... นำเครื่องแต่งกายชุดรำออกมาเถอะ หากพร้อมแล้ว จะได้เริ่มการฝึกซ้อมกันเลย”

องค์หญิงสุดาวดีถอยกลับอย่างขัดเคือง

“หม่อมฉันทูลเชิญองค์ชายภาณุมาศให้เสด็จมาร่วมชมการซ้อม

ครั้งนี้ด้วยเพคะ องค์ชายภาณุมาศต้องทรงรับทราบเพราะว่าจะเป็นการ
แสดงหน้าพระที่นั่ง”

อีกฝ่ายเดารู้ว่าเธอระแวงสงสัยจึงดึงพันมิตรมาเป็นแนวร่วม
“เป็นความคิดที่ดี พี่เห็นด้วยอย่างยิ่ง”

องค์ชายภาณุมาศ ประคองพระองค์ด้วยไม้เท้าหนาหนัก ดำ
จับประดับพลอยหลากสี เสด็จนำทหารมหาดเล็กและผู้ติดตามมาถึง...
บริเวณโถงรับรองขนาดใหญ่ดูคับแคบลง โຕ้ะบูชาเพียบพร้อมด้วย
เครื่องสักการะ มหาดเล็กและนางข้าหลวงประจำพระตำหนัก จัดหา
เครื่องดื่มและของขบเคี้ยวรับรองราชอาคันตุกะตามรับสั่งของพระชายา
ซึ่งหลังจากให้การต้อนรับชั่วคราวก็ทรงละจากองค์ชายต่างเมืองทั้งสองไป
เปลี่ยนเครื่องทรง

องค์ครุณี ปรากฏพระองค์อีกครั้งในอาภรณ์สีขาวสะอาดซึ่งเป็น
ชุดเฉพาะสำหรับการแสดง ลี้อางเกงใหม่ตัวในช่วยให้สะดวกแก่
การเคลื่อนไหว มีกระโปรงยาวบานพริ้วสวมทับ ตัวเสื้อกรุยกราย
ผ้าคลุมแพรบางพาดพันศีรษะเป็นรูปแบบของขนบธรรมเนียมที่มีมานาน

เธอปล่อยผืนแพรเปิดดวงพักรู้ฟูดผาดงดงาม ก้มกายคำนับ
อ่อนช้อยทว่าเข้มแข็ง องค์ชายทั้งสองหยุดการสนทนา พระพักตร์
ขององค์ชายภาณุมาศบอกความชื่นชมยินดี

“องค์หญิงเคยจัดให้มีการแสดงศิลปะโสฬส แต่หม่อมฉัน
ยังไม่เคยเห็นเธอแสดงเองมาก่อน ครั้งนี้นับเป็นบุญตาอย่างยิ่ง”

องค์ชายอนุชิตแย้มสรวลรับสั่งตอบ “น้องหญิงฝึกหัดศิลปะ
หลายแขนงมาแต่เล็ก เธอมีความสามารถมาก”

ดนตรีที่บรรเลงเพลงแผ่วช้า เริ่มจังหวะใหม่เมื่อ สารินและสุรี
อัญเชิญพานทองตามกันเข้ามา บนผืนผ้ากำมะหยี่สีแดงที่ปูลาด
เป็นที่วางกริชยาวคู่ทำด้วยโลหะสีเงินดำ ตัวด้ามประดับเกล็ดเพชร
แพรพราย องค์กริชจำลองแม่ปราศจากเหลี่ยมคมอันตราย แต่ก็
มีมนต์สะกดผู้คนราวกับเป็นศาสตราวุธที่ทรงอำนาจ

องค์ครุณีเข้าประคองพานทองวางลงตรงด้านหน้าของโຕ้ะบูชา
สุรเสียงรับสั่งถามเยาะหยัน

“นางราชของเจ้าพี่แต่งตัวไม่เป็นหรือเพคะ ถึงใช้เวลานานนัก”

ประตูห้องข้างเคียงเปิดออกแล้วร่างสมส่วนในชุดสีขาวแบบ
เดียวกันก็ก้าวออกมา นางกำนัลทั้งสองที่ติดตามแต่งเครื่องทรงให้
ถอยมารวมกลุ่มผู้มาเยือนขณะที่เธอผู้นั้นก้าวตรงเข้าหาพระชายาแล้ว
ก้มคารวะอย่างนุ่มนวล

องค์หญิงสุดาวดีจ้องมองอย่างเพ่งพิศ ใบหน้าของคู่ประลอง
ก้มต่ำ ภายใต้แพรบางคลุมผมอันเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องทรงชุดแสดง
แพรบางลายริ้วสีอ่อนอีกชั้นหนึ่งที่พันแนบใบหน้าของนางผู้นั้นมาแต่ต้น
พรางตาจนไม่อาจเห็นรายละเอียดชัดเจน

ไม่มีใครเห็นว่าดวงตาก็มองผ่านผืนแพร... โศกสลดวาบวับด้วย
ประกายน้ำตา ครั้นสบดวงเนตรคมเข้มวาววามของพระชายา เธอ
ผู้นั้นก็ก้มลงมองพื้นห้อง ปล่อยให้ น้ำตาหยาดลงกับผืนผ้า

สุรเสียงองค์ครุณีดุดันเย้ยหยัน “เจ้าไม่จำเป็นต้องพันผ้าปิดหน้า
ไว้เช่นนั้นหรือหนะ ถึงหากว่าเจ้ามีความสามารถพอจะพลังมือทำให้
เราบาดเจ็บ เราก็ไม่เอาเรื่องทำโทษเจ้าหรอก”

องค์ชายอนุชิตทรงเย้าว่า

“นางคงกลัวจะเสียโฉมเพราะพลังเพลงกริชของน้องหญิงกระมัง”

ฝ่ายที่ถูกกล่าวถึงก้มหน้านิ่ง องค์หญิงสุดาวดีรู้สึกคล้ายถูก
กดดันอย่างประหลาด รีบกลบเกลื่อนด้วยการหันมาน้อมทูล

“ทูลเชิญเจ้าพี่จุดเทียนบูชาเพคะ”

ทุกคนนิ่งเงียบเมื่อองค์ชายอนุชิตก้าวตรงไปยังแท่นบูชา
รับเทียนไฟจากมหาดเล็กจ่อเข้ากับปลายเทียนทองซึ่งตั้งเรียงเป็นสอง
แถวไล่สูงต่ำตรงหน้า เกิดดวงไฟเต็นริกรเรียงกันสว่างไสวเป็นเส้นโค้ง
หนึ่งคว่ำหนึ่งหงายเช่นเดียวกับพระหัตถ์ขององค์เทพในภาพวาด

ฝนตั้งเค้าทำให้อากาศยามบ่ายขมุกขมัว เสียงฟ้าร้องครืนๆ
ดังแว่ว องค์น้องทรงแย้มสรวล

“ช่างเป็นฤกษ์ดีจริงๆ”

“พี่ก็ว่าอย่างนั้น” องค์ชายอนุชิตแย้มสรวลเหมือนรอกคอยชัชชนะ
สะกิดโทสะเธอให้คุโชน หันไปรับสั่งเสียงดังกับข้ารับใช้

“ทุกคนจำไว้..! ไม่ว่าอากาศจะเป็นอย่างไร ห้ามไม่ให้ใคร
เคลื่อนไหวและไม่ต้องเปิดไฟให้เสียสมาธิของเราเป็นอันขาด”

เธอมองนางคู่ร่าอย่างดูแคลน คาดว่าคงไม่ต้องเสียเวลานาน การประลองก็ต้องสิ้นสุดและองค์ชายอนุชิตต้องเสียน้ำกลับไปเป็นแน่

ร่างที่ดูละม้ายแมนทั้งสองเข้าคุกเข้าประนมมือ องค์ชายอนุชิต ถอยกลับมาประทับนั่งข้างองค์ชายภาณุมาศผู้ซึ่งพิมพ์กระซิบว่า

“นี่ขนาดเป็นเพียงการซ้อมหม่อมฉันยังรู้สึกมีมนต์ขลัง ถ้าเป็นการแสดงจริงจะยิ่งน่าดูสักเพียงไหน”

“เธอทั้งสองนับได้ว่าเก่งที่สุดของการรำนี่ ดังนั้นแม้จะเป็น การซ้อมก็คงไม่แตกต่างจากการแสดงจริงมากนัก”

ดนตรีเพิ่มระดับเสียงขึ้น ร่างทั้งสองหันเข้าหากัน ยอกาย คำนับยิบศัสตราวุธมาถือไว้แล้วเริ่มลีลาการรำเบิกฤกษ์ทิ้งดงาม องค์หญิงสุดาวดีชายพระเนตรมอง เห็นท่าที่เคลื่อนไหวคล้ายเคยคุ้น ลีลาควกริชในมือแคล่วคล่อง ยิ่งมองเธอก็ยิ่งรู้สึกหวั่นไหว

ฝ่ายนั้นร่ายรำต่อเนื่องแสดงถึงสมาธิที่แน่วแน่ ยิ่งทำนอง ดนตรีเร่งเร้าขึ้น กริชคู่มือยิ่งถูกกวัดไกว ไหวพริบลีลาท่วงท่ามีชีวิต องค์หญิงสุดาวดีที่รำพลางจับตามองต้องพระทัยระทึก หวนนึกถึงคนที่ เธอลิ้มเลียนไปนานแล้ว ด้วยไม่คิดว่าเธอผู้นั้นจะยังมีชีวิตอยู่ในโลก นี้...

พระพี่นางโสมโสมภณ...!

เอาเถอะ ถึงจะคล้ายอยู่บ้าง แต่ท่าที่นางผู้นี้เข้มแข็งเด็ดขาด กว่าพระพี่นางมากนัก

ดนตรีเปลี่ยนทำนอง ร่างบางหมุนพลิ้ว กริชคู่กระแทกกันดัง แคร็งก่อนจะถูกโยนจากมือขึ้นไปควงตัวในอากาศแล้วกลับสู่มือบางที่ คว่ำรับไว้อย่างแม่นยำ แล้วต่างก็พลิกกายจ่อกริชเข้าหากันอย่างเฉียดฉิว ผู้ที่ชมดูต่างนั่งงันลิ้มหายใจ ประมอชชื่นชมเป็นระยะ กริชคู่อุกคอง ก่อนจะขว้างเข้าใส่ฝ่ายตรงข้าม ซึ่งต่างก็จับฉวยไว้ด้วยท่าที่แคล่วคล่อง ก่อนจะหมุนตัวอย่างรวดเร็วท่ามกลางเสียงฮือฮาจากคนที่ชมดู

ฝ่ายหนึ่งเปลี่ยนท่าหน้า อีกฝ่ายก็รับลีลาตามทันทีไม่มีใครด้อย กว่า เสียงโลหะกระทบดังแคร็งๆ เป็นระยะ ลีลาการร่ายรำรุกและ เร้า ถึกระชั้นขึ้นทุกทิวทององค์หญิงสุดาวดีไม่มีเวลาคิดอย่างอื่น รวบรวม สมาธิควบคุมการเคลื่อนไหวอย่างเต็มที่

การรำเพลงกริชไม่อาจก้าวพลาดจึงต้องใช้สมาธิอย่างที่สุด

ในช่วงของการประลองที่ดุเดือด องค์ครุณียิ่งร้อนรน ดวงพักตร์ ชุ่มด้วยเหงื่อขณะที่คู่ประลองยังเต็มไปด้วยพลังกำลังที่ต่อเนื่อง ร่างทั้งสอง ปราดเข้าหา กระแทกอาวุธใส่กันซ้อนๆ หลายครั้ง

องค์ครุณีเร่งรุกจนแทบหมดพระกำลังก็ยิ่งเอาชนะไม่ได้ ครั้น นางรำผู้มีผ้าลายพันไบหน้าเริ่มเพลงแรกของการรุก เธอก็ร้อนรนเป็น ฝ่ายรับจนแทบทำอะไรไม่ถูก

อีกฝ่ายรุกแล้วรุกเล่า เธอรู้สึกถึงความปราชาชัยที่ใกล้เข้ามา ทำให้ยิ่งเสียวกำลังขวัญ ครั้นพอฝ่ายนั้นเริ่มเพลงรุกใหม่ที่เหนือชั้นกว่า กระแทกอาวุธเข้าใส่ ดวงตาแตกตื่น ตระหนกตกใจของเธอ ขณะ กระแทกรับแล้วลนลานหลบหนีอย่างไรลีลาทำให้นางผู้รุกชะงักงาบ

ท่าเคลื่อนไหวของนางผู้นั้นชะงัก แล้วกลับเปลี่ยนเป็นลั้งเล ไร้พลังจนองค์ชายอนุชิตสังเกตเห็น... เมื่อฝ่ายเสียเปรียบกลับมารุก ไล่ นางก็อ้อมมือเอาแต่ล่าถอย ทำให้ องค์ชายผู้ดุลักขึ้นยืนอย่าง อุดรทนไม่ได้ นางหันมาเห็น แต่ก็ไม่อาจเรียกพลังความเข้มแข็ง กลับคืนมา

ดูเหมือนนางไม่มีจิตใจจะเอาชนะ พระชายา เสียแล้ว

ประกายพระเนตรของพระชายาวาวโรจน์ดูตันริบฟาดพันรูกไล่ แกร่งกร้าว ร่างบางที่มีขนาดเท่าเทียมได้แต่หลบเลี่ยง

องค์ชายภาณุมาศต้องทูลถามอย่างเป็นห่วง

“การรำรุกไล่รุนแรงเช่นนี้จะไม่เกิดอันตรายหรือระหม่อม”

“นี่เป็นช่วงของการประลองย่อมต้องรุนแรง แต่ไม่ว่าใครแพ้ชนะ ก็ไม่อันตราย กริชจำลองไว้คมทำอันตรายใครไม่ได้”

“นางรำของพระองค์ยอมอ่อนข้อให้องค์หญิงหรือ แต่แรกก็ เข้มแข็งดี แล้วโยกลับอ้อมมือยอมเป็นฝ่ายถอยหนีอย่างเดียว”

องค์ชายอนุชิตไม่ตอบคำได้แต่เพ่งมองอย่างอึดอั้น

ร่างของพระชายา ติดตามซ้ำเติมคู่ประลองไม่เลิก... อีกฝ่าย พลิกหลบครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ยังไม่ทำท่าที่จะตีกลับขึ้นมาเป็นฝ่ายรุกบ้าง ฝนโปรยเม็ดหนาขึ้นพาให้บรรยากาศยิ่งหม่นมัว คำสั่ง “ห้ามเปิดไฟ” ทำให้ความมืดมัวเข้าครอบคลุมน คงมีแต่แสงเทียนเรียงเป็นแถวบน

แทนบุชาติที่ส่องสว่างต้องร่างในชุดแพรไหมสีขาวยาวทั้งสอง

เสียงแคว้งดังก้องแล้วกรีซในมือข้างที่กระทบกันอย่างแรงก็กระเด็นหลุดปลิวไปคนละทิศ ถึงอย่างไรกรีซที่เหลือในมือข้างเดียวของทั้งสองฝ่ายก็ไม่ได้ทำให้การต่อสู้ลดความรุนแรงลง ฝ่ายพระชายายังคงจู่โจมโหมใส่รุนแรงหน้าข้าหีบคว้าสิ่งใดได้ก็ใช้เป็นอาวุธ อีกฝ่ายแม้จะเพียงตั้งรับและถอยหนี แต่ฝ่ายที่ตามรุกก็ยังไม่อาจมีชัย เป็นเวลานานแล้วที่พระชายาห่างการฝึกซ้อม ขณะที่คู่แข่งได้เตรียมตัวมาอย่างดีเพื่อการนี้โดยเฉพาะ พลละกำลังและความคล่องตัวจึงเหนือกว่า

ด้วยอาการหอบหายใจเหน็ดเหนื่อย พระชายากระซอกเสียงคำรามโกรธเกรี้ยว

“เจ้าเป็นใครกัน... เก่งนักรี... ดูซิว่าจะเก่งสักแค่ไหน”

แพรคลุมผมถูกดึงหลุดออกไปนานแล้ว แพรหลายบางที่พันไบหน้ามาแต่ต้นถูกจับกระซอกครั้งแล้วครั้งเล่า จนคลายตัวออกทีละน้อย แต่เพราะว่าต้องถลารุกไล่ฟาดฟันอาวุธใส่ในขณะที่อีกฝ่ายหลบเลี่ยงปิดป้อง องค์หญิงสุดาวดีจึงไม่อาจมองเห็นไบหน้าอีกฝ่ายถนัดชัด... จนเมื่อร่างบางที่ถูกกระแทกเซถลา จงใจหนีเข้าไปในห้องข้างๆ เธอก็ถลาตามกระแทกประตูหนาหนักปิดดังสนั่น กันผู้ชมไว้ภายนอก

โทสะที่ไม่อาจเอาชนะทำให้เธอคิดจัดการให้เด็ดขาด พอพ้นจากสายตาผู้อื่น เธอก็ฉวยวัตถุหนักๆ โกล้อมือขว้างใส่ไม่ยั้ง แล้วกระโดดตะซ้ออย่างไม่ปราณีจนร่างบางที่หลบหลีกบดบังพลิกหนี ต้องล้มคว่ำล้มหงาย “เก่งนักหรือ..! จะเก่งสักแค่ไหน..!” พอได้จังหวะเธอก็กระโดดขึ้นคร่อมทับ เงื่อกรีซหมายจะกระแทกใส่ลำคออีกฝ่ายให้เต็มที

เธอต้องชะงักวูบเบิกตากว้างเมื่อเห็นไบหน้าของอีกฝ่ายชัดเจน..!

วินาทีนั้นเอง สตรีที่ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบก็สลัดข้อมือวูบ ปักลูกดอกจิ๋วอาบยาพิษเข้ากับไบหน้าขาวผ่อง องค์หญิงสุดาวดีสะดุ้งเฮือกก่อนจะค่อยๆ ล้มลง ดวงตาเบิ่งกว้างค้างคาอย่างคาดคิดไม่ถึง

“พี่...หญิง...”

อีกฝ่ายพลิกกายผุดลุกขึ้น ดิ่งแพรบางลายริ้วที่หลุดครึ่งๆ ออกจากไบหน้า มองร่างอรชรที่ล้มลงอย่างเสียใจ น้ำตาเธอคลอตา... ลูบไล้ไบหน้าสีเผือดของคนทีนอนนิ่งแต่ยังเบิ่งตาตระหนกจับจ้อง.....

“น้องดาว อภัยให้พี่ด้วย.....”

ฟ้าครึ้มฝนส่งแสงแปลบปลาบ มหาดเล็กและนางกำนัลตบประตูเรียกขลาดๆ อย่างลั่นเลกริงเกรง บานประตูหนาหนักถูกแง้มเปิดออกช้าๆ องค์หญิงยืนพักตร์สลด

เธอยกมือห้าม มหาดเล็กข้าหลวงหัสตินจึงถอยห่าง ปล่อยให้นางข้าหลวงขององค์ชายอนุชิตเข้าถึงตัวหญิงเคราะห์ร้ายทีนอนนิ่ง

“เกิดอะไรขึ้น” องค์ชายภาณุมาศรับสั่งถามอย่างเป็นกังวล เสียงตอบเบา... แหบพร่าหวั่นไหว

“หม่อมฉันเผลอตักรุนแรง หวังว่านางไม่เป็นอะไรมาก”

นางข้าหลวงทั้งสองรีบเข้าทำการรักษาพยาบาล ที่สุดหญิงเคราะห์ร้ายซึ่งมีผ้าลายริ้วบางพันไบหน้าก็ถูกคลุมทับด้วยอาภรณ์รุ่มร่ามสีเข้มที่สวมเข้าเฝ้าแต่แรก... ร่างไร้สติถูกพาไปยังรถพระที่นั่งขององค์ชายอนุชิต โดยหัสตินไม่กล้าแตะต้อง

องค์หญิงก้มกราบรับสั่งเสียงสั่นเครือ

“ขอเจ้าพี่โปรดอภัยด้วยเพคะ”

องค์ชายอนุชิตวางพระหัตถ์โอบปลอบ สุรเสียงอ่อนกว่าเคย

“ไม่เป็นไร การรำเพลงกรีซศักดิ์สิทธิ์ทรงพลาญภาพยอมมีการเปลี่ยงปลั่งบาดเจ็บเกิดขึ้น ดีแล้วที่น้องไม่ได้รับอันตราย”

“โปรดทรงเมตตานางด้วยเพคะ” เสียงเธอขาดหายคล้ายสะอื้น

“วางใจเถอะ พี่จะดูแลนางอย่างดี”

ขบวนรถพระที่นั่งขององค์อาคันตุกะเคลื่อนจากไป องค์ชายภาณุมาศทรงมองพระเชษฐภคินี ซึ่งมีท่าทีโศกสลดอย่างเป็นกังวล

“ไม่นึกเลยว่าการรำเพลงกรีซจะรุนแรงเพียงนี้ องค์หญิงเองก็ดูราวกับไม่สบาย หม่อมฉันจะกลับไปก่อนองค์หญิงจะได้พักผ่อน”

เธอยอบกายอ่อนน้อม “ขอบพระทัยเพคะ”

“รักษาสุขภาพให้ดีด้วย”

“ขอพระองค์ถนอมพระวรกายเช่นกันเพคะ”

เธอตอบสนองอ่อนโยนจนองค์ชายรู้สึกผิดแปลก.....